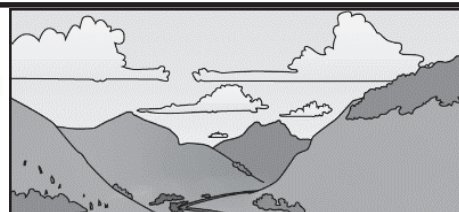

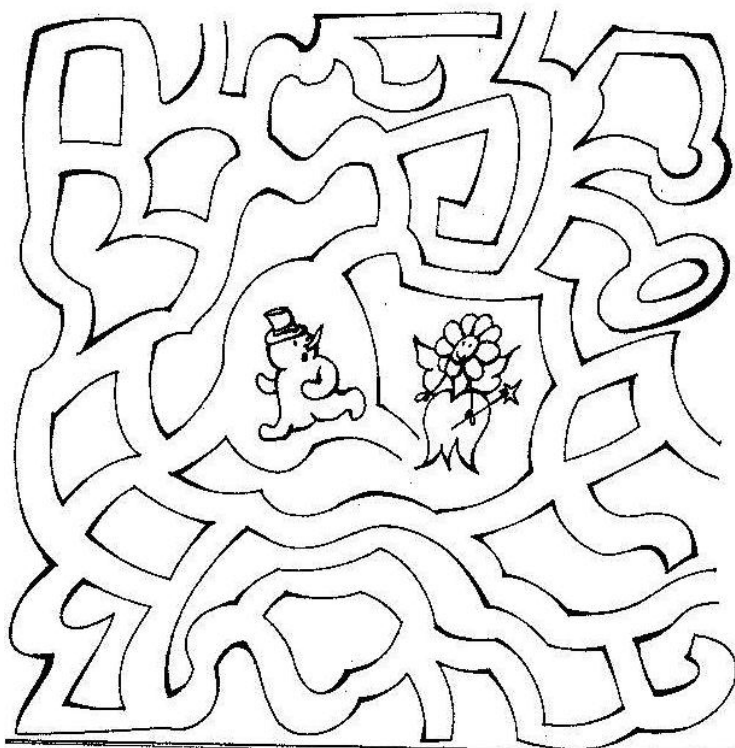
MESEL A VÖLGY

Klányi Mónika rovata

Melyik út vezet oda,
Hol fagy lakik s dér koma?
Ott biztonságban vagyok,
Soha el nem olvadok

Télszág az én hazám
Vár rám a sok jó barát,
Nyugtom már ott sem lehet,
Tavasz tündér integet.

Magyar Grimm Mesék

A SZALMASZÁL, A PARÁZS MEG A BABSZEM

Élt egyszer egy faluban egy öregasszony. Szerzett egy tál babot meg akarta főzni. Tüzet rakott hát a kis kemencéjébe, és hogy hamarabb föllobbanjon a láng, fogott egy marok szalmát, azzal gyújtott be. Ahogy a babot beleöntötte a fazékba, véletlenül kipottyantott egy szemet, nem is vette észre. Odaesett a babszem a földre, egy szalmaszál mellé. Aztán kipattant egy darabka parázs a tűzhelyből, az is melléjük hullott. Így hát hárman voltak: a szalmaszál, a parázs meg a babszem.- Jó napot, kedves barátaim, honnét kerültök ide? - kérdezte udvariasan a szalmaszál.- Én szerencsére kiugrottam a tűzből - felelte a parázs. - Ha ezt erőnek erejével meg nem teszem, halál fia vagyok: hamuvá hamvadok.- Én is ép bőrrel menekültem meg - mondta a babszem -, de ha az öregasszony bedug a fazékba, irgalmatlanul kásává fővök én is, mint a pajtásaim.- Nekem talán jobb sors jutott volna? - szólta a

szalmaszál. - Valahány testvérem volt, ez a vénasszony mind a tűzbe vetette, hatvanunkat markolt össze egy szuszra, hatvanunkat akart füstté emészteni. De én szerencsére kisiklottam az ujjai közt.- Most aztán mitévők legyünk? - kérdezte a parázs.- Én azt mondom - szólta a bab -, hogy ha már ilyen szerencsésen megmenekültünk a halál torkából, maradjunk is együtt, legyünk jó pajtások. És nehogy még egyszer ilyen halálos veszedelembe kerüljünk itt, nosza, oldjunk kereket, vágjunk neki hármásban a nagyvilágnak. A másik kettőnek tetszett az ajánlat. Tüstént útnak indultak, s mentek, mendegéltek, míg egy kis patakhoz nem értek. Hanem a patakon nem volt se híd, se palló; nem tudták, hogyan kelhetnének át a túlsó partra. Egy ideig tanakodtak, aztán a szalmaszálnak jó ötlete támadt.- Tudjátok, mit? - mondta. - Én majd keresztbe fekszem a vízen, ti meg átsétálotok rajtam, akár egy hídon. Azzal szolgálatkészen kinyújtózott a két part közt. A parázs világeletében tüzes természetű volt. Most se sokat teketóriázott, hanem nagy kevélyen fölטיפegegt az újdonsült hídra. Éppen a közepére ért, amikor meghallotta odalent a víz zubogását. Akármilyen nagy legény volt, erre azért mégis inába szállt a bátorsága - mert a víz elől tudvalevőleg a legvitézebb parázs is meghátrál -, megtorpant, egy tapodtat sem mert továbbmenni. A szalmaszál érezte ugyan, hogy süti a tűz a hátát, de olyan jól nevelt volt, nemhogy kiabálni restelt volna, de még csak meg sem zizzent. Egyszerre láng lobbant belőle; dereka beroppant, kettévált s elhamvadt.- Szszsz! - mondta a parázs, de többet egy mukkot se tudott szólani; belepottyant a vízbe, és sisteregve kiadta a lelkét. Az óvatos babszem még mindig ott várakozott a parton. Mikor látta, mi történt, elkezdett kacagni. Akkorát kacagott, hogy menten megpukkadt. Épp egy vándorszabó ment arra az úton. Észrevette a babszemet, megesett a szíve rajta, tût-cérnát kerített, s egykettőre összevarrta. A babszem szépen megköszönte a szabó szíves jóságát, azzal elváltak, az egyik ment jobbra, a másik meg balra. De mert a szabónak nem volt, csak fekete cérnája, máig is ott látni minden babszemen a fekete fércet.

Emlékeink a múltból
Képen, Klányi Mónika
1980-ban Óvodában,
Pomáz, Magyarország

